

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br.: P-1589/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ireni Šafar, u pravnoj stvari tužitelja Ivica Tomić iz Zaprešića, Ulica hrvatske mladeži 66, OIB: 16509370784, koga zastupa punomoćnik Predrag Kralić, odvjetnik, protiv tuženika Addiko Bank dioničko društvo, Zagreb, Slavonska avenija 8, OIB: 14036333877 koga zastupa punomoćnik Hrvoje Matić, odvjetnik, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 10. rujna 2026. godine u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, temeljem čl. 335 st. 4 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/91, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - dalje ZPP) dana 29. rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. „Odredba članka 9. (Pravo na odustajanje Korisnika kredita) Ugovora o kreditu broj 5140060250-26000054088/2006 od 14. veljače 2006. godine, zaključenog između tužitelja Ivica Tomić iz Zaprešića, Ulica Hrvatske mladeži 66, OIB: 16509370784, kao korisnika kredita i tuženika Addiko Bank dioničko društvo, Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB:14036333877, kao kreditora koja glasi: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 dana unaprijed. U tom slučaju Korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema Tarifi Banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici Banke.“, utvrđuje se ništetnom i ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank dioničko društvo, Zagreb, Slavonska avenija 8, OIB: 14036333877 da tužitelju Ivica Tomić iz Zaprešića, Ulica Hrvatske mladeži 66, OIB: 16509370784 na ime parničnog troška isplati iznos od 1.139,18 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 29. rujna 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo

polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 14. veljače 2006. godine s prednikom tuženika sklopio Ugovor o kreditu broj 5140060250-26000054088/2006, prema kojem je pravni prednik tuženika kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 72.500,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju NHB na dan plaćanja na rok od 30 godina. Odredbom čl. 9 predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita ukoliko o toj namjeri obavijesti banku najmanje 30 dana unaprijed. U tom slučaju korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema Tarifi banke na preostali iznos kredita sukladno poslovnoj politici banke. Tužitelj tvrdi da mu je od strane tuženika nametnuta ta obveza te je zbog rasta tečaja, valute CHF i plaćanje povećanih kamata tužitelju postalo vrlo teško otplaćivati rate te je predmetni kredit prijevremeno otplatio. Tužitelj tvrdi da se radi o tipskom ugovoru unaprijed pripremljenom od strane banke o kojem se nije pojedinačno pregovaralo te je time uzrokovana neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača a sve prema odredbi Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Dakle, ta ugovorna odredba je nepoštena te se o njoj nije pojedinačno pregovaralo te je posljedično tome i ništetna. Tzv. izlazna naknada je tužitelju naplaćena zbog prijevremene otplate kredita te je protivna čl. 1024 st. 4 ZOO-a koji propisuje da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunavati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebao vratiti. Slijedom navedenog tužitelj predlaže da sud donese presudu u kojoj će utvrditi ništetnom odredbu čl. 9 citiranog ugovora, pobliže opisano u točki I izreke ove presude i naložiti tuženiku da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate sve u roku od 15 dana.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, ne osporava sklapanje predmetnog ugovora između tužitelja i pravnog prednika tuženika 14. veljače 2006. godine te da je tužitelju kod prijevremene otplate kredita naplaćena naknada. Navodi da je ugovorena odredba bila jasna i razumljiva te uočljiva i odrediva u smislu odredbe čl. 272 ZOO-a. Sporna odredba je ugovorena tada važećim propisima i uobičajenoj praksi u bankarskom poslovanju. Tuženik u odgovoru na tužbu opširno obrazlaže način svog poslovanja i plasiranja sredstava u inozemstvu, opravdavajući razloge predmetne naplate. Tvrdi da je riječ o dopuštenom ugovaranju unaprijed utvrđenog iznosa naknade štete, ističe prigovor zastare te pravnog interesa tužitelja za podnošenje tužbe na utvrđenje. Slijedom navedenog predlaže da sud tužitelja odbije s tužbom i tužbenim zahtjevom u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. U provedenom postupku izvršen je uvid i pročitane su pregled prometa (list 4 do 8 spisa), Ugovor o kreditu (list 10 do 19 spisa), otplatni plan (list 30 - 34 spisa), Odluka o naknadama u poslovanju sa stanovništvom (list 35 do 47 spisa), saslušan je tužitelj kao stranka (list 144 spisa).

4. Preostalu dokumentaciju sud nije cijenio iz razloga što nije od utjecaja za ishod ovog postupka.

5. Cijeneći rezultate provedenog postupka, u skladu s čl. 8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 9 Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka dana 14. veljače 2006. godine kojom je određeno zaračunavanje naknade za otplatu kredita.

7. Sporno je da li je ta ugovorna odredba temeljem koje je tužitelju uskraćen iznos za prijevremenu otplatu kredita nepoštena i ništetna a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, sve u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

8. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i praksu suda Europske unije.

9. Na ročištu 10. rujna 2026. godine saslušan je tužitelj kao stranka te je naveo da je predmetni ugovor sklopio 14. veljače 2006. godine radi kupnje stana te da je ugovor bio unaprijed pripremljen jer je znao koji iznos mu je potreban, nije bilo pregovora oko ugovornih odredbi te predmetnu odredbu nije niti uočio iako je ugovor pročitao, sve je bilo napisano sitnim slovima, sve je bilo "uzmi ili ostavi". Imao je 22 godine i rješavao je stambeno pitanje. Kredit je otplatio u studenom 2011. godine, rate su ga opterećivale, predmetni stan je prodao zbog preseljenja te je na računu imao novce i došao je u banku s ciljem zatvaranja kredita. Službenica je rekla da će pripremit dokumentaciju, vratio se za sat vremena, kredit je bio zatvoren te mu je naplaćena naknada za prijevremeno zatvaranje kredita na što nije bio upozoren i to u iznosu od tadašnjih 8.000,00 kn. Bez plaćanja naknade nije mogao zatvoriti kredit. Dakle, iz jasnog iskaza tužitelja koji je životno logičan proizlazi da mu nitko od strane tuženika nije objasnio niti kod ugovaranja kredita niti zatvaranja na što se predmetna naknada odnosi, od kojih parametara se sastoji i koja je njena svrha. Očito je bilo neizbježno plaćanje predmetne naknade.

10. U ocjeni osnovanosti tuženog zahtjeva ovaj sud prihvaća kao osnovane navode tužitelja vezano uz ništetnost odredbe ugovora o kreditu o plaćanju naknade za prijevremeno zatvaranja kredita i uskratu novčanog iznosa po tom osnovu.

11. U vrijeme zaključenja ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama koji odredbom čl. 81 st. 1 propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2 propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, osobito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. U st. 3 istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocjene nepoštenima ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se

radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Dok je u st. 4 propisano da ako trgovac tvrdi da se radi o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru u kojoj se pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Sukladno odredbi čl. 84 Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, dok je odredbom čl. 87 st. 1 citiranog Zakona predviđeno da je nepoštena ugovorna odredba ništava. U odnosu na navode tuženika da se radi o odredbama koje su jasne lako razumljive i uočljive, treba navesti da je tužitelj potrošač odnosno fizička osoba koja je Ugovor o kreditu sklopila u svrhu kupnje vozila, te da o odredbama ugovora nije bilo pregovaranja, a posebno ne o spornoj odredbi citiranog ugovora. S obzirom da je tužitelj temeljem čl. 9 predmetnog Ugovora platio tuženiku jednokratnu naknadu, time da tuženik nije objasnio u koju svrhu se ta naknada naplaćuje, od čega se sastoje troškovi, itd., očito je da je ta odredba prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, iz čega proizlazi da je navedena odredba ništetna sukladno odredbi čl. 81 st. 1 citiranog Zakona, jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu tog Zakona. Citirana odredba ugovora o kreditu na koju tužitelj nije mogao utjecati, već je tuženik taj koji je odlučio o toj odredbi i stavio tužitelja u neravnopravan položaj u odnosu na kreditora. I odredbom čl. 3 st. 1 Direktive 93/13/EEZ propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora. Prema odredbi čl. 5 iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

12. Slijedom toga ovaj sud prihvaća navode tužitelja o ništetnosti jednokratne naknade točnije tuženik nije dokazao da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo, nalazi utvrđenim da se radi o standardnoj odnosno tipskoj ugovornoj odredbi, da u Ugovoru o kreditu nije jasno navedeno od čega se sastoji predmetna naknada niti je jasno i nedvosmisleno predložena struktura navedenih troškova tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu što je dovelo da takva ugovorna odredba uzrokuje neravnotežu obveza na štetu potrošača te je iz svih navedenih razloga takva ugovorena obveza ništetna ugovorna odredba te daje pravo tužitelju na tužbu na utvrđenje ništetnosti te odredbe te je sud odlučio kao u izreci pod I.

13. Tuženik neosnovano prigovara VPS-u koji je tužitelj postavio u tužbi na utvrđenje na iznos od 1.327,23 eura. Tužitelj prema odredbi čl. 187 st. 1 ZPP-a može u tužbi tražiti da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost takve isprave, a prema st. 2 istog članka to može zahtijevati prije dospelosti za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj imao pravo na drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Kako se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi sukladno odredbi čl. 40 st. 2 ZPP-a.

14. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP i odredbi čl. 155 ZPP, a odnosi se na trošak zastupanja tužitelja i tuženika po punomoćniku odvjetniku prema OT, VPS te uspjehu tužitelja i tuženika u sporu.

15. Sud je tužitelju priznao trošak za sastav tužbe prema Tbr. 7 točka 1 – 200,00 eura, za sastav podneska 11.3.2026. prema tbr. 8 točka 3 – 50,00 eura, sastav podneska od 26.5.2026. prema tbr. 8 točka 1 – 200,00 eura, zastupanje na ročištu 10.9.2026. prema tbr. 9 točka 1 – 2000,00 eura, zastupanje na ročištu za objavu presude tbr. 9 točka 3 – 100,00 eura, za dopis tuženiku od 8.4.2024. prema

tbr. 37 točka 1 - 52,10 eura, što ukupno iznosi 802,10 eura, koje treba uvećati za 25% PDV ili 200,53 eura, trošak sudske pristojbe na tužbu 26,55 eura i presudu 136,55 eura pa priznati trošak iznosi 1.139,18 eura. Sud je tužitelju priznao kamatu na parnični trošak prema odredbi čl. 30 Ovršnog zakona, te je odlučeno kao u izreci pod III.

U Zagrebu, 29. rujna 2026. godine

Sudac:
Irena Šafar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo na žalbu u roku od 15 dana od dana zaprimanja prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po pun.
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088d-deb31**

Kontrolni broj: **03cc0-5f32f-4abc7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.